Hunedoara-Deva

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 426 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 22 februarie 1956

Serghei Smirnov

CONGRESUL

Spre Congres, privirea-i ațintită.
Loc în sală nu-i bine-nțeles.
Gîndule! Hai du-ne-ntr-o clipită
Pîn-acolo-n sală la Congres!

Ropot de aplauze răsună
Pînă-n cîmp, în codrii foșnitori...
Țara-ntreagă-i cheamă la tribună
Pe-nțelepții săi conducători.

Năzuința-i, dragostea-i fierbinte,
Țara-ntreagă-n sală și-a adus...
Nu-i făcut raportul din cuvinte,
Ci din rodul muncii ce-am depus.

O Partid,
Ni-i gîndul azi la tine!
Mulțumirea noastră s-o primești!
Azi în lume-s certuri mai puține,
Sînt mai multe zîmbete frățești!

Tu ne-ai dat lumină ani de-a rîndul,
Tu ne-ndrumi, ne duci spre viitor.

Spui popor — spre tine zboară gîndul,
Spui Partid — ți-i gîndul la popor!

In romînește de
M. DJENTEMIROV

OSTAȘULUI SOVIETIC

Ca pe-un stejar în culmile puterii
Sub ruperea de nouri, neînfrînt,
Te-am cunoscut — ostaș al primăverii
Și-al marii biruințe pe pămînt.

In lupte nu am fost, da-mi spune tata,
Și frații-mi povestesc cu glas blajin
Cum ți-ai durat un monument, cu spada,
Din Stalingrad și pînă la Berlin.

Ca un stejar pe culmile puterii
Sub cerul luminos, de strajă stînd,
Așa-mi apari — ostaș al primăverii —
Tu, santinela păcii pe pămînt!

C. SLAVIC

Echipa de jocuri a căminului cultural din comuna Podul Iloaiei, raionul Tîrgu Frumos, regiunea Iași, repetă un dans țigănesc în cadrul pregătirilor pentru cel de al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori.

ÎN PREAJMA ALEGERILOR PENTRU SFATURILE POPULARE

S-a înserat. In casele sătenilor din comuna Independența, regiunea Galați, s-au aprins luminile. Peste 600 case sînt luminate de becurile electrice. Și în tot atîtea case gospodarii dau drumul la ora aceasta la difuzoare. Acum de la stație, se transmite programul local.

— Atențiune, atențiune...

Oamenii cunosc bine glasul acesta: e al tovarășei Iordana Paraschiv, bibliotecara satului. Ziua o găsești între sutele de cărți ale bibliotecii. Seara, între aparate, la stația de radioamplificare, unde împreună cu Ion Barac și Costin Frangulea, alcătuiește programul local al stației.

— Ce transmitem azi? — întreabă Ion Barac.

— Vești despre candidații satului, despre întîlnirile lor cu alegătorii și despre propunerile ce le fac alegătorii pentru buna gospodărire a satului.

Faptele despre care vorbește crainica la stație sînt bine cunoscute: electrificarea și radioficarea satului, un magazin universal deschis în ultimii ani, o librărie, restaurantul, digul construit împotriva inundațiilor, parcul comunal în care s-au sădit peste 700 de arbori, cele două poduri construite peste rîul Bîrlad. Există aici o gospodărie colectivă și o întovărășire de peste 300 de familii; o nouă întovărășire este pe cale să se alcătuiască în aceste zile și o asociație simplă a țăranilor muncitori cultivatori de orez. Sînt noi pietre de temelie ce se vor adăuga la celelalte două, întărind și lărgind fundamentul trainic al cooperației agricole din comună.

Oamenii cunosc aceste lucruri. Au muncit cu drag, umăr lîngă umăr, să le săvîrșească. Cunosc și faptul că în fruntea acțiunilor organizate pentru înfăptuirea lor au fost întotdeauna oameni de nădejde ai satului, ca Vasile Oană, președintele sfatului popular, Toader Matei, Sofia Popovici, Enache Neagu, Ion Matei și alți țărani muncitori al căror nume figurează acum pe listele de candidați pentru alegerea de deputați în sfatul popular.

Despre tot ce s-a înfăptuit în comună vorbesc la adunările de seară alegătorii și candidații lor. Aseară, bunăoară, alegătorii din circumscripția Nr. 5 s-au întîlnit cu candidatul lor, Vasile Oană și au discutat probleme interesante. In legătură cu tarlalizarea (tot pămîntul din comună e azi tarlalizat), oamenii au ridicat problema de a se repartiza pămînturile ținîndu-se seama de legăturile de vecinătate. „Eu cred că ar fi bine — spunea tov. Mihai Șerban — ca toți oamenii din circumscripția noastră să aibă pămîntul la un loc. Aceasta ar înlesni o mai bună organizare a formelor de într-ajutorare a muncii care se folosesc la noi".

Candidatul și-a notat propunerile alegătorilor. Și ceilalți candidați care au avut întîlniri cu alegătorii, au făcut la fel. Aceste propuneri au și început să fie discutate la comitetul exectiv al sfatului popular comunal. Cele mai multe își vor găsi locul în planul de muncă al sfatului popular. Și nu vor trece multe zile pînă cînd sătenii din comuna Independența vor lua parte la noi acțiuni: la zidirea unei școli noi, la lucrările de amenajare a drumurilor, la lucrările pentru îmbunătățirea izlazului și la realizarea tuturor celorlalte propuneri pe care le-au făcut în cadrul întîlnirilor cu alegătorii. Cu astfel de fapte și gînduri întîmpină ei ziua alegerilor, această zi de sărbătoare a întregului popor.

D. TEODORESCU

De-mi este dat să cînt...

De-mi este dat să cînt cîntare
Și imnuri să înalt, de slavă,
In vers cînta-voi omul care
Dibaci conduce-a vieții navă.

Il cînt pe el muncind în mină,
Ori pe ogor, la semănat.
Cînt viața nouă și senină
A omului descătușat.

Din mîna lui cresc azi palate,
Și țara-mbracă nou vestmînt,
Iar cînd le văd acestea toate,
Cum aș putea să nu le cînt?

Nu voi cînta eu cînt de jele.
De bucurie voi cînta. —
O, om al timpurilor mele,
Slăvită fie munca ta!

SIMION S. BURUIANA

BRIGĂZILE ARTISTICE DE AGITAȚIE
în pas cu viața

Oamenii așteaptă primăvara. O așteaptă e un fel de a spune, pentru că de fapt nu stau cu mîinile în sîn, ci dimpotrivă, se pregătesc asiduu pentru a o întîmpina cum se cuvine. La organizația de partid sau la sfatul popular se discută problema înființării unei gospodării agricole colective sau a unei întovărășiri; la fierărie șuieră foalele și bate neobosit ciocanul: țăranii își repară uneltele; în alt loc, acolo unde e așezat triorul se alege sămînța bună. După amiază sătenii se îndreaptă cu caietele la subsoară spre cercul agrotehnic. Seara se aprind luminile la căminul cultural.

Pe scurt aceasta e viața satului în aceste zile de dinaintea primăverii, iar viața aceasta se răsfrînge ca într-o oglindă în programele brigăzilor de agitație. După cel de-al III-lea Concurs, multe brigăzi și-au înțeles mai bine menirea, iar acum, la începutul celui de-al IV-lea, dovedind acest lucru, ele și-au alcătuit programe noi, izvorîte din viața de fiecare zi. Iată cîteva spicuiri din ele:

Acolo unde se înfiripă o nouă colectivă

Acordurile chitarei i-au adus pe tineri mai repede la cămin.

Vor pleca la drum, cale de 20 de kilometri, în comuna Piua Pietrii, unde se muncește intens pentru înființarea unei gospodării agricole colective. Acolo, în fața a zeci de țărani muncitori, vor prezenta cu mijloace artistice, realizări ale gospodăriei lor colective și foloasele muncii în comun.

...Peste cîteva ceasuri, în sala căminului cultural din Piua Pietrii nu aveai loc măcar să arunci un ac. Copii, tineri și vîrstnici au venit aici bucuroși și nerăbdători, auzind vestea că artiștii din Făcăeni vor prezenta un program. Iată-i pe toți ascultînd cîntecele brigăzii, care vorbesc despre succesele însemnate ale colectiviștilor. Dintr-odată din mijlocul artiștilor se desprinde o fată oacheșă, îngrijit îmbrăcată, care dă citire unor paragrafe din statutul model al gospodăriilor colective. După aceea corul completează spusele ei cu cîntece legate de viața nouă a colectiviștilor:

„Bucur Vasile îi om harnic și cinstit,
La el sînt toate bine rînduite.
Ast an cînd a fost vremea de-mpărțit
A dus acas' douăzeci de care vîrfuite"

Așa au aflat sătenii din Piua Pietrii despre familia lui Bucur Vasile din gospodăria colectivă „23 August", care a făcut 1590 zile-muncă și a primit 28.000 kg. de cereale, despre alte familii, ca și despre viața nouă, mai bună, a colectiviștilor din Făcăeni, raionul Fetești.

D. ILIESCU

Ghicitori și strigături

Brigada căminului cultural din Dobreni s-a făcut cunoscută în întreg raionul Piatra Neamț. Acum brigada are un program nou. O însemnată parte a acestui program e închinată pregătirii campaniei agricole de primăvară. Printre altele brigada folosește în chip meșteșugit ghicitorile rostite fie de tovarășul Bordeianu, fie de tovarășul Vasile Darie și deslegate în cor de ceilalți artiști amatori din brigadă.

„Cu Plăvan și cu Bujor
Duc gunoiul pe ogor
Il așez colo-n grămadă
Și culeg mai multă roadă"

— spune de pildă tovarășul Bordeianu.

„Foaie verde siminoc
Asta-i Neculai Boboc"

— răspunde brigada.

Dar nu-i destul să gunoiești ogorul pentru a scoate rod bogat, — continuă prezentatorul brigăzii. Alegerea semințelor cu grijă contribuie și ea la sporirea recoltei. Ce te faci însă cînd n-ai cu ce alege sămînța?...

„La cooperativă frate
Uneltele-s reparate,
Dar de una ducem dor...
Ei, ghiciți-o fraților!"...

sună ghicitoarea.

Și răspunsul nu întîrzie:

„Firicel — fir de fuior,
Este vorba de trior;
După el noi ducem dor,
Iar el după-un șurubior"

Tovarășa Irimia Nastasia, președinta cooperativei, care-i de față, se cam innourează la față, dar își notează în minte problema reparării urgente a triorului de semințe.

Între pregătirile de primăvară, repararea uneltelor ocupă un loc important...

„Cioca-boca, cioca-boc...
La Voican, la fierărie,
Este mare gălăgie.
Spune frate și ghicește,
Moș Voican ce meșterește?"

întreabă Darie.

„Drege pluguri, drege grape,
Furci de fier, lopeți și sape,
Marcatoare, prășitoare,
Tocători, semănătoare"

— i se dezleagă ghicitoarea...

Cercul agrotehnic al căminului cultural, care nu prea își trăiește viața nu este uitat nici el.

Brigada-i satirizează lipsurile printr-o strigătură...

„Colectivul agrotehnic
Procedează foarte... tehnic:
La cămin cînd au cuvînt
Parcă intră în pămînt".

Prezentînd realizările, biciuind lipsurile, axîndu-și programul pe probleme strict actuale și folosind cu pricepere diferite mijloace artistice, brigada își îndeplinește în bune condițiuni sarcinile ei.

E. CIOBANU

Pe drumul bun

Brigada de agitație a întovărășirii din Pețelca-Hunedoara deși de curînd înființată, a pornit totuși pe un drum bun, ținîndu-se în pas cu viața.

Erau, de pildă, la început în întovărășire oameni ca Ana, botezată și Gură Mare, care trăgea treaba înapoi. „Ce să mă fac? Îmi rămîne fata nemăritată — spunea ea — fiindcă pămîntul l-am adus în întovărășire". Și se gîndea să ceară înapoi pămînt pentru zestrea fetei.

Brigada i-a răspuns, dojenind-o și lămurind-o:

„S-a cam dus timpul acela
Cînd te mărita parcela.
Rod bogat și belșug bun
Este zestrea de acum"

În același timp însă, brigada popularizează succesele obținute de întovărășiții fruntași. De pildă, țăranul muncitor Roman Milinția, care are frumoase rezultate în muncă, poate, prin glasul brigăzii, să îndemne și pe alții să-i urmeze pilda:

„Apa Mureșului crește
Intovărășirea-nflorește.
Apa Mureșului vine
Mie-mi merge tot mai bine".

Intovărășirea agricolă „Zorile roșii" din satul Pețelca s-a întărit de curînd cu noi membri. Au intrat în întovărășire țărani muncitori care s-au convins de foloasele muncii în colectiv ca Domșa Tănase, Ciortan Gheorghe, Ciortan Tănase, fruntași ai recoltelor bogate din sat și alții. Brigada prezintă această nouă izbîndă astfel:

„Mai buni, mai tari, mai mulți ca ieri
Din zi în zi cu noi puteri
'Nainte ne vom avînta..."

Aceste versuri sînt potrivite nu numai pentru întovărășirea „Zorile roșii", ci și pentru toate întovărășirile. Mai mult decît atît: ele se potrivesc de minune și brigăzilor artistice de agitație de la sate, care, mergînd în pas cu viața, ajută opera de transformare socialistă a agriculturii noastre.

ION CUCU

CĂRȚI NOI

N. A. Burganin: Cu privire la vizita în India, Birmania și Afganistan (Raport prezentat la sesiunea Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice, Legislatura a patra, la 29 decembrie 1955). Editura de stat pentru literatură politică).
32 pagini — 0,50 lei

N. S. Hrușciov: Cuvîntare rostită la sesiunea Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice, legislatura a patra, la 29 decembrie 1955. (Editura de stat pentru literatură politică)
48 pagini — 0,65 lei

★

T. Manda: Sfaturile populare gospodăresc orașele și comunele. (Editura de stat pentru literatură politică)
48 pagini — 0,45 lei

I. Lungu: Sistemul agrotehnic T. S. Maltev. (Editura Academiei Republicii Populare Romîne)
40 pagini — 0,90 lei

E. G. Petrov: Irigarea culturilor de legume (ediția a II-a). (Editura agro-silvică de stat)
96 pagini — 1,80 lei

Eusebiu Camilar: Împărăția soarelui (Editura de stat pentru literatură și artă)
404 pagini — 7,55 lei

Eugen Frunză: Oamenii învîng (Insemnări din carnetul unui scriitor) (Editura de stat pentru literatură politică)
68 pagini — 0,55 lei

Traian Coșovei: Uriașul Preludiu (Colecția „Patria noastră") (Editura tineretului)
312 pagini — 4,90 lei

RECOMANDĂRI

Pentru ședințele cercurilor de citit de la sate, recomandăm în săptămîna aceasta următoarele materiale literare despre:

ALEGERILE DE ALTADATA

— Alexandrescu Gr., „Poezii", Editura Tineretului, 1955 (Biblioteca școlarului. (Poezia „O profesiune de credință"; pagina 62).

— Gîrleanu Emil. „Opere alese". E.S.P.L.A, 1955 (Schița „Oratorul"; pagina 198).

— Ștefănescu Mircea. „Jos Tudorache! ...Sus Tudorache!..." Piesă într-un act (Comitetul pentru Așezămintele Culturale).

• ALEGERILE DE AZI:

— Banuș Maria. „Versuri alese". E.S.P.L.A, (Poezia „Cîntecul soarelui"; pagina 32).

— Sütö András. „A șaptea bucurie". E.S.P.L.A. (Nuvela „O femeie și jumătate"; pagina 185).

Pentru o bună activitate a cursurilor agrozootehnice

Zilele acestea poșta ne-a adus o scrisoare semnată de membri cursului agrozootehnic din satul Piscu, regiunea Galați. „Vă propunem — se spune în scrisoare — să publicați în fiecare număr o rubrică cu articole despre felul cum se desfășoară învățămîntul agricol în celelalte sate din țară. Ne puteți ajuta în felul acesta să îmbunătățim funcționarea cursului nostru agrozootehnic..."

Prin publicarea cu regularitate — pe durata cît se va desfășura învățămîntul agricol de masă — a rubricii „Pentru o bună activitate a cursurilor agrozootehnice", revista noastră va căuta să satisfacă cererea tovarășilor din Piscu și a altor cititori, membri ai cursurilor agrozootehnice.

Despre unele metode și rezultate bune...

Cercul agrotehnic din Adîncata, raionul Urziceni, regiunea București, răspunde scopului pentru care a fost creat, datorită sîrguinței lectorului și a țăranilor muncitori înscriși aici, cît și grijii comitetului executiv al sfatului popular comunal, care a asigurat toate cele necesare pentru ca învățămîntul să se desfășoare în bune condițiuni.

Lectorul cercului agrotehnic din Adîncata, ingînerul Constantin Popescu, are o metodă bună de predare: întîi le explică cursanților pe înțeles cîte o metodă agrotehnică, iar apoi se duce împreună cu ei pe cîmp, unde are loc demonstrarea practică a celor expuse în clasă. Așa de pildă, după lecția despre folosirea parazăpezilor, inginerul, însoțit de cursanții cercului, cărora li s-au alăturat aproape 20 de utemiști și pionieri, a ieșit pe cîmp. Aici, au ridicat parazăpezi pe o suprafață de 5 hectare ogorîte. Cîțiva cursanți, ca Tudor Boboc și alții, s-au angajat cu acest prilej să facă parazăpezi pe toată suprafața semănată de ei cu grîu de toamnă.

Tot o urmare a lecțiilor și demonstrațiilor practice făcute de lectorul cercului agrotehnic este și faptul că din toamnă pînă în ianuarie, s-au gunoit peste 800 hectare de teren arabil din Adîncata.

Lucrîndu-se astfel încă din anii trecuți, bineînțeles că și rezultatele muncii celor care sînt înscriși în acest cerc agrotehnic nu au întîrziat să se arate. Tudor Boboc, de pildă, se află printre gospodarii din comună care au scos cele mai mari recolte la hectar în 1955. Constantin Sprinceană, un alt cursant, a scos de pe un hectar de sfeclă 25.000 de kilograme. Șirul celor care, folosind învățămintele teoretice și practice dobîndite la cercul agrotehnic, obțin recolte bogate, e lung. Rezultatele acestea demonstrează încă o dată foloasele ce le aduce țărănimii muncitoare însușirea și aplicarea metodelor agrotehnice.

ILIE DINU
corespondent

...și despre un colectiv de lectori inimoși

Sufletul cercului agrotehnic ce funcționează în cadrul căminului cultural din satul Salahoru, raionul Bacău, este colectivul de lectori, format dintr-un învățător și cîțiva țărani muncitori fruntași ai recoltelor bogate. Pînă în prezent acest colectiv a predat 23 de lecții deosebit de interesante, tocmai pentru că lectorii s-au străduit să-și îndeplinească cît mai bine munca lor de răspîndire a științei agricole la sate. Pentru ca lecțiile să fie cît mai folositoare cursanților, lectorii se îngrijesc să dea expunerii un conținut bogat și ușor de înțeles. Pentru o mai bună înțelegere, la fiecare lecție se folosește un bogat material documentar, ca planșe, schițe, plante uscate, semințe, etc. După lecție urmează discuții și aplicații practice pe cîmp sau în gospodăria unui cursant. Săptămîna următoare, lectorul nu începe predarea înainte de a controla, prin întrebări, felul cum cursanții și-au însușit cele discutate sau văzute la demonstrația practică anterioară.

Străduințele acestui grup de lectori inimoși n-au rămas fără rezultate: toți membrii cercului agrotehnic și-au reparat din timp uneltele agricole, au selecționat și încercat puterea de încolțire a semințelor și au transportat peste 120 tone de gunoi de grajd pe ogoare. Fiecare cursant cunoaște acum bine modul științific de cultivare a plantelor. În unele sate, țăranii muncitori numesc pe drept cuvînt cercul agrotehnic sau cursul agrozootehnic „Universitatea noastră". Cred că nu exagerez, spunînd că cercuri agrotehnice ca cel din Salahoru sînt într-adevăr niște modeste universități populare.

CONSTANTIN C. PREDESCU
corespondent

UNIȚI, răzbesc

de SORIN PETRESCU

Colectiviștilor care, prin scrisori, îi cheamă pe țăranii muncitori alături de ei sub steagul agriculturii socialiste

Cocorii, cînd pornesc spre țărmuri calde,
se strîng în stol, și-n siruri lungi vîslesc,
și peste țări, și peste mări smaralde,
și peste-orice, la tinta lor răzbesc.

Poate și huhurezu-ar vrea să zboare
spre plaiuri unde-i soare ca-n nămiezi,
dar cum e singur, în belșug de soare
nici cînd nu poate-ajunge-un huhurez.

Zadarnică-i și truda și speranța,
cînd singur pleci între pămînt și cer;
furtuna, căutările, distanța
îți irosesc plăpîndele puteri.

Te rătăcești și pieri în drumeție,
deși-ai trudit cu rîvnă și-ndelung.
La a luminii caldă bogăție
doar stolurile, ele doar, ajung.

Și osteneli, și rătăciri în lături,
asemenea cocorilor în zbor,
cînd te ajuți cu cei ce-ți sînt alături
și ai un călăuz conducător.

...Eu, azi, citind cuvintele scrisorii
ce-i cheamă pe țărani sub roșul fald,
mi-am amintit cum zboară-n stol cocorii
și cum uniți răzbesc spre țărmul cald.

Un comitet de inițiativă

Ședința s-a terminat. Oamenii însă n-au spus tot ce aveau de spus. Dezbaterea e-n toi:

— Vasăzică acolo în documentele Congresului partidului nostru, se vorbește chiar de noi, hai?

— Păi, altfel nici nu se poate, bădiță Vasile. Uite colea, negru pe alb, spuse întovărășitul Trotuș Vasile. Că nu zice chiar așa: Vasile Toarbă din comuna Ruginoasa, raionul Pașcani, nu zice... dar trebuie să înțelegem că tot de mine, de mata și de noi toți e vorba.

— Și vorba aiasta-i: facem sau nu facem și noi colectivă?

Cel care puse întrebarea, era un om înalt, sfătos, cu fața tînără, zîmbitoare. Îl chiamă Cojocăriță Aurel. Comunist încercat, gospodar priceput. Nu de mult, a fost ales președintele comitetului de inițiativă pentru alcătuirea gospodăriei colective.

Privind în ochii multora din jur, parcă le ghicești gîndul și le citești răspunsul: „Trebuie să facem".

— Da, așa e bine, dă tot el răspunsul. Documentele Congresului arată limpede că drumul unei vieți mai bune este drumul gospodăriei colective.

Pe tovarășul Cojocăriță Aurel îl vezi adesea mergînd din casă în casă, vorbind cu fiecare om de la inimă la inimă, semănînd încredere și nădejde și spulberînd zvonurile chiaburilor de teapa lui Fulga Constantin sau Tăgîrță Vasile. Cîte unul pricepe mai ușor, altul mai anevoie, celuilalt îi vine tare greu să se despartă de boulenii lui... Așa-i la început.

Cînd a fost vorba acum cîțiva ani să se facă întovărășirea aci, în satul Rediu, (a patra din comuna Ruginoasa) tot așa s-a întîmplat. Era un mănunchi de oameni hotărîți. Atît. Acum, întovărășirea numără 48 de familii și treaba merge strună. Dar oamenii de aici vor ca treaba să meargă și mai bine, să aibă mîine și mai mult belșug în case. Pînă acum, s-au strîns 10 cereri de înscriere în colectivă.

Printre cei care au semnat pînă acum, din toată inima, cererea de înscriere se află și întovărășiții Roman Dumitru, Toarbă Vasile, Vîrtosu Dumitru și alții. Oameni de nădejde, chibzuiți și stăruitori.

— Și-o să mai stringem și altele, îmi spune tov. Cojocăriță Aurel. La ședința de discutarea documentelor Congresului partidului am făgăduit că vom munci mai cu răbdare, mai organizat, ca să facem colectivă. Și-o să ne ținem de cuvînt.

PETRE POPA

Sosesc noi membri în colectivă

Noii colectiviști Ion Bratu, Grozea Zaharia și Ștefan Zeca din satul Moroteşti, raionul Brăila aduc carele, caii și unelte agricole la gospodăria agricolă colectivă.

Pe marginea scrisorii colectiviștilor din Bucu*)

„Vă chemăm alături de noi"

Rînduri către consătenii noștri

Aceste rînduri vi le adresăm vouă, dragi tovarăși membri ai unor comitete de inițiativă ce ați pornit cu încredere munca pentru înființarea unor noi întovărășiri agricole sau gospodării colective. Ca la orice început probabil că aveți multe greutăți de întîmpinat. Dar dacă vreți din toată inima să reușiți, nimic nu vă poate sta în cale. Vă spunem aceasta deoarece noi am izbutit ca numai în cîteva zile să dăm viață unei întovărășiri în comuna noastră. Vorbisem mai demult despre această întovărășire, dar practic nu făcusem încă nimic. De aceea, cînd am citit îndemnul cald și tovărășesc al celor din Bucu, am simțit așa un fel de rușine față de tărăgăneala noastră. Ne-am adunat atunci o mînă de comuniști și ne-am sfătuit asupra felului cum să muncim pentru a înfiripa o întovărășire. Am început apoi să stăm de vorbă cu ceilalți oameni din sat, îndemnîndu-i să vină alături de noi.

Trebuie să spunem că un ajutor prețios în această privință l-am primit de la învățătorii Luca Grigore și Maria Stănică, de la directorul școlii elementare Busuioc Ion, și de la deputații sfatului popular. Și așa am strîns cererile de înscriere, iar duminică 12 februarie am inaugurat întovărășirea agricolă în care au intrat 22 de familii de țărani muncitori. În aceeași zi echipa artistică a cămînului cultural a prezentat o piesă de teatru în care era vorba de înființarea unei întovărășiri agricole într-o comună și de greutățile pe care le-au întîmpinat țăranii muncitori pentru înființarea ei. În timp ce pe scenă artiștii salutau publicul care aplauda cu entuziasm, președintele întovărășirii primea cererile semnate acolo pe loc de încă 7 familii de țărani muncitori...

Am vrut să vă arătăm aci cum noi, cîțiva oameni cu tragere de inimă din comună, ne-am pus pe treabă și am reușit ca numai în cîteva zile să facem o întovărășire agricolă.

Acum în comuna noastră mai sînt în curs de formare încă 2 întovărășiri. Pînă acum s-au strîns aproape 20 de cereri, iar alți oameni sînt pe cale de a semna. Acestora, care încă nu s-au hotărît, noi le spunem să vină cu toată încrederea alături de noi pentru că numai unindu-ne vom putea să ne făurim o viață mai bună, și totodată să scoatem acel spor de recoltă de care are nevoie economia patriei noastre dragi.

LOLOIU I. DUMITRU
președintele întovărășirii agricole din comuna Frătești raionul Giurgiu

Puterea exemplului

Întovărășirea noastră „Drumul lui Lenin" din comuna Vișina Nouă, raionul Corabia, a luat ființă în anul 1952 cu 42 de familii de țărani muncitori și cu o suprafață de 32 de hectare. Încetul cu încetul, dar cu pași siguri, am mers pe calea belșugului și bunăstării. Numai anul trecut, de pildă, la porumb am obținut peste 3.000 kg boabe la hectar, deci cu 500—600 kg boabe mai mult decît au obținut țăranii muncitori individuali. Asemenea înfăptuiri i-au convins pe mulți consăteni să vină alături de noi. Acum întovărășirea noastră numără 81 de familii.

Exemplul muncii noastre i-a convins în scurtă vreme și pe alți țărani muncitori din satele vecine să-și alcătuiască întovărășiri. Așa se face că în anul 1954, într-unul din satele comunei noastre a luat ființă o întovărășire cu 22 de familii, în anul 1955 — în alt sat — o altă întovărășire cu 32 de familii, iar în prezent, în cinstea alegerilor de deputați în sfaturile populare, se muncește pentru înjghebarea celei de a patra întovărășiri din comuna noastră.

ȘT. MINCULEASA
corespondent

Năzuința noastră

Chemarea colectiviștilor din Bucu, raionul Slobozia, despre care am aflat nu de mult din revista „Albina", a avut răsunet și în rîndul întovărășiților și țăranilor muncitori din satul nostru.

Am pornit astfel și noi, comitetul de inițiativă pentru înființarea gospodăriei colective din satul Rubla, cu mai multă încredere la muncă. De ajutor în această privință ne-a fost și articolul publicat în revista „Albina", în care sfaturile populare raional și comunal de la noi au fost criticate pentru faptul că nu ne sprijineau în muncă. În prezent tovarășii de la sfatul popular raional se interesează și ne îndrumă îndeaproape. Cu ajutorul tovarășilor Marin Chiriac — de la comitetul raional de partid — și a inginerului Oleg Nereuță — de la sfatul popular raional — ne-am alcătuit un nou plan de acțiune, mult mai bogat ca pînă acum. Printre altele, ne-am propus să prelucrăm și să discutăm, într-o adunare generală cu întovărășiții, statutul model al gospodăriilor agricole colective, lucru pe care l-am și făcut. Atunci, aflînd moș Nicu D. Vasile mai cu de-amănuntul că la bătrînețe, chiar dacă n-o să poată munci viața îi va fi asigurată în gospodăria colectivă n-a mai stat la îndoială și s-a hotărît să pună și el umărul la înjghebarea colectivei. Nici Maria Gh. Toader n-a mai stat pe gînduri cînd a auzit că în gospodăria colectivă vom face și un cămin pentru copiii lor. Și alți întovărășiți au început să se alăture mai cu încredere, cu gîndurile și faptele lor de noi, cei 12 întovărășiți care dorim să înființăm colectiva. Pavel St. Anton și Niculae V. Tănase, ne-au înmînat chiar atunci cererile pentru înscrierea în gospodăria colectivă.

În planul nostru de muncă ne-am propus, de asemenea, ca fiecare membru din comitetul de inițiativă să ducă muncă de lămurire cu cîte trei întovărășiți și țărani muncitori, astfel ca aceștia să fie pe deplin convinși de avantajele ce le aduce gospodăria agricolă colectivă.

Noi am trecut la îndeplinirea acestui plan. Bunăoară, Costică Pană, care a primit o asemenea sarcină, într-un timp destul de scurt i-a și convins pe Gheorghe Mutu, Mihai Pană și Stanca Vasile să facă cereri de înscriere.

Totodată, ne-am propus să facem o vizită la gospodăria colectivă din comuna Ziduri, vizită care îi va ajuta pe mulți dintre oamenii noștri să se convingă o dată mai mult de ceea ce înseamnă pentru noi gospodăria colectivă.

Acestea sînt cîteva dintre sarcinile ce și le-a propus și realizările ce le-a obținut în ultimul timp comitetul nostru de inițiativă. Noi nădăjduim ca într-un timp cît mai scurt să avem un număr sporit de cereri de înscriere și să putem trece astfel la alcătuirea gospodăriei colective.

SANDU COSTACHE
președintele comitetului de inițiativă pentru înființarea gospodăriei colective din satul Rubla, raionul Rîmnicu-Sărat

Sfatul unuia ce-a șovăit multă vreme

Sînt țăran muncitor cu 8,50 hectare de pămînt. Am doi cai, căruță, plug, boroană, vînturătoare. Pămîntul mi-e însă risipit. Uneori ajungeam dimineața, gata obosit la cîte unul din cele 12 petice mai îndepărtate. Eu ar cu caii. Nu o dată am cîntărit cu ochii, am măsurat cu bățul, arătura mea și arătura celor din gospodărie. Nu se potrivea nici pe departe una cu alta, spre necazul meu... Cît am muncit eu de bine — că eram în stare nici să nu mai plec de la cîmp, doar-doar i-oi ajunge pe colectiviști — ei m-au lăsat în urmă cu mult. La grîu am scos 900 kg la hectar, iar ei 1.800—2.000 kg la hectar. „Lasă că la porumb poate tot îi ajung" m-am mîngîiat eu. Dar degeaba. Chiar de la primele trei frunze s-a văzut deosebirea. Pînă la urmă eu am strîns 800 kg. la hectar, ei 2.400 kg. Și ce belșug de roade a pătruns în casele colectiviștilor! Am văzut cu ochii mei cum Ștefan Albulescu, care a muncit cu încă doi membri ai familiei sale, a adus acasă 12.600 kg. de cereale. Cu toate strădaniile mele, că — fără să mă laud — sînt gospodar harnic, n-am putut agonisi destule cereale ca să pot vinde o cantitate mai mare și să pot astfel să-mi fac îmbrăcăminte mie și celorlalți membri ai familiei mele, cărora le trebuie destule. Mă uit însă la Niță Marin, Neagu Țigău și alți colectiviști. Au cîte două rînduri de haine bune și acum umblă după altele. Casa le este îmbrăcată cum nu le-a fost nicicînd.

De ce să nu se bucure și ai mei de o viață mai bună? E datoria mea să mă îngrijesc de ei. De aceea, cumpănind acestea toate, am făcut cerere de înscriere în gospodărie. După mine au venit și Grozea Zaharia, Ștefan Zeca și alți gospodari vrednici din sat.

Sfătuiesc pe această cale, din toată inima, pe toți țăranii muncitori, care ca și mine au stat pe gînduri, să se hotărască a face pasul spre viața nouă, îmbelșugată, ce le-o hărăzește gospodăria colectivă.

ION BRATU
membru al gospodăriei colective „Hristo Botev" satul Moroteşti, comuna Osmanu, raionul Brăila

*) Vezi „Albina" nr. 424 și 425

PE ŞANTIERUL UNEI MARI UZINE

24 de ore

De o parte şi de alta a şoselei, cît vezi cu ochii, — cîmp. Numai cîmp, neted, întins sub o velinţă de zăpadă, pe alocuri spulberată de vînt. Dar la vreo douăzeci de minute cale de Roman, priveliştea se schimbă. Cîmpul dispare aproape cu desăvîrşire sub ziduri roşii şi mătăhăloase, sub baraci, macarale, depozite şi camioane hoinare.

Oameni mulţi, bărbaţi şi femei, forfotesc, îmbrăcaţi în pufoaice sau în scurte îmblănite. Sînt zidari, ingineri, săpători, betonişti, tinichigii, sudori, lăcătuşi, maiştri şi ucenici. Ce altceva ai putea crede că este aici, decît un şantier? Este într-adevăr unul şi încă foarte mare. Dar adevăratul şantier e înăuntrul halelor, dincolo de ziduri. Ce se petrece acolo vom afla de îndată ce se va lumina de ziuă, pentru că ceaţa nopţii mai stăruie încă şi nori groşi spinzură în văzduh.

Aşteptînd ca ceaţa să se risipească şi privind apoi cum se întăreşte mereu lumina zilei, îmi încolţeşte în minte un gînd: uite-aşa, sau aproape aşa e şi istoria acestor locuri pe care mă aflu. Cît e de cînd a început să se crape de ziuă în istoria Moldovei, şi aici, pe valea Siretului? Nu mult. Dar iată, ceaţa nopţii trecutului s-a destrămat treptat şi semnele vieţii noi au devenit din ce în ce mai puternice. Acum, umbrele nopţii, cîte au mai rămas, pier.

Aici chiar, ce i se înfăţişa odinioară ochiului omenesc? Un cîmp cu lanuri de porumb, vara, un cîmp cu troieni de zăpadă, iarna. Atît. Şi abia la vreo douăzeci de minute de aici, un orăşel cu cîteva fabrici de frînghii şi sifoane, cu băcani hrăpăreţi şi cu sărăcime multă. Aşa a fost în noaptea anilor de dinainte. Într-o dimineaţă însă, nu mult după ce a răsărit soarele eliberării, cîţiva oameni s-au apucat să facă pe cîmpul acesta săpături de fundaţii...

CONSTRUCTORII

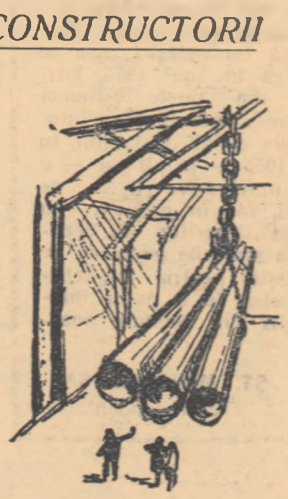

Cînd au venit pe şantier, cei din brigada zidarului Dumitru Turcu erau nişte băieţi de ţară, tăcuţi, sperioşi, şi neştiutori. La început, nici salopeta măcar nu le venea la îndemînă. D-apoi lucrul! Petruţ Iosif, băieţandru din Săbăoani, a purtat multă vreme sumanul peste salopetă şi mereu se gîndea s-o şteargă înapoi în sat. Era grea treaba: numai cărămizi şi mortar şi var şi mortar, şi iar cărămizi, şi iar var şi mortar. Iar pe deasupra badea Turcu se supăra mereu şi din „belele" nu-i mai scotea. De fapt însă îi iubea. E om bun meşterul şi pe toţi i-a învăţat să zidească, să înalţe pereţi. Ce lucru mare, ce frumos e să zideşti! Asta o spune acum nu ucenicul Petruţ, ci şeful de echipă Iosif Petru. Tot aşa, dacă vorbeşti cu săpătorii din echipa lui Paromon Andronic, Ilpoveanul, o să-ţi spună cît e de frumos să sapi fundaţii pentru case omeneşti, pentru fabrici şi uzine. În ce-i priveşte pe betoniştii meşterului fierar betonist Paleologu Alexandru, ei nu cunosc o meserie mai frumoasă decît a lor, cea învăţată aici pe şantier: să faci armături de fier, să amesteci, în coveţi mari, pietriş, apă şi ciment, şi să torni beton.

LAMINORUL

Cine nu ştie ce este o ţeavă? Un tub de fontă sau de oţel, mai gros ori mai subţire, mai lung sau mai scurt. Dar ţevi, ca şi rulmenţi — acele bile rotunde de oţel fără de care mai toate mecanismele rămîn oloage — nu s-au făcut în trecut la noi decît foarte puţine. Cele mai multe erau aduse din străinătate şi erau plătite cu grîu, cu porumb, cu ţiţei şi cu alte bogăţii de-ale ţării.

Ce este o ţeavă, abia aici înţelegi, în uzina în care încă nu se fabrică ţevi, dar unde tehnicienii pregătesc fonta. Între pereţii înalţi, atît de înalţi încît ţi se pare că sprijină pe umeri cerul întreg, s-a strîns un teren cît o moşie. Cele 7 hale sînt despărţite prin haturi înalte de oţel reşiţean. În toate aceste săli uriaşe oamenii muncesc, fiecare potrivit meseriei lui.

Pe sus trec poduri rulante, ca nişte trenuri cu cîrlige de care atîrnă tone de material. Şi, mai sus, sînt vopsitorii şi tinichigii. Jos sînt săpători, sudori, montatori. Ce legătură poate să fie între băiatul de la cabina de comandă a podului rulant, cocoţat la vreo zece metri înălţime şi săpătorul lipovean de jos? Este o legătură şi, de îndată ce-o afli, totul pare simplu. Omul cu cazmaua sapă fundaţiile cuptoarelor, iar băiatul de sus aduce cu podul rulant, în hale, piesele din care se încheagă aceste cuptoare. Căci laminorul despre care e vorba, de aici, de la cuptoare începe. Înăuntrul lor, în clocotul de multe sute de grade, se aruncă ţagla, blocul de oţel. După ispăşirea acestei pedepse cumplite ţagla iese mai ascultătoare, gata să se îndoaie la poruncă. De-aici e trimisă la două perforatoare care o găuresc. Asta o îndîrjeşte însă din nou. Şi pentru a o cumini iarăşi, i se reînnoieşte pedeapsa: intră în cuptorul de reîncălzire. De aici, pleacă spre netezitor şi apoi spre calibrar, unde e lungită, netezită şi i se dă calibrul. Ajunsă pe paturile de răcire, e de nerecunoscut. Blocul de oţel a devenit o ţeavă de 16 toli, adică de 400 milimetri, prin care — ca un sînge negru printr-o vînă uriaşă — va curge ţiţeiul.

Laminorul acestei uzine din Moldova în care se vor fabrica asemenea ţevi va fi unul din cele mai moderne din lume, iar producţia lui va fi atît de mare, încît vom putea exporta multe din produsele sale şi în alte ţări.

„CETĂŢENI AI LAMINORULUI"

E un înţeles adînc în aceste cuvinte: „cetăţean al laminorului".

...Cu mult timp înainte de ridicarea zidurilor roşii ce se văd azi, vestea noii construcţii răzbise în toate aşezările învecinate. Se răspîndise ca fulgerul de repede şi făcuse să încolţească vrerea de a lucra pe şantier în multe suflete.

Gădăuţi e un sat. Nu ştiu dacă se poate spune mai mult despre el. Dumitru Stafie era ţăran sărac. Nu ştiu dacă se poate spune mai mult despre el, decît că din cît muncea abia îi ajungea pentru „strînsură" de dat la boi. Atît. Dar din clipa în care i-a ajuns la ureche „vestea", se pot povesti multe. Dumitru a venit pe şantier, de unde a fost trimis la şcoala de laminorişti din Bucureşti. După ce a terminat şcoala, a lucrat un an la laminorul de la uzinele „Republica". S-a întors apoi la Roman, unde a fost trecut la montarea perforatorului. Iar cînd s-a mutat în locuinţele muncitoreşti, a devenit cu adevărat un „cetăţean al laminorului". El va lucra aici şi cînd fabrica va fi terminată. Dar aşa cum îmi spunea, nu va mai lucra atunci pe peticul de pămînt pe care-l avea în Gădăuţi, ci pe şapte hectare cît se întind halele, — pe cele 7 hectare ale „cetăţenilor laminorului", pe care pînă deunăzi semănaseră porumb sau sfeclă, iar acum laminează oţel.

Nu peste multă vreme laminorul de la Roman va intra în funcţiune. Puse cap la cap, ţevile fabricate aici într-o zi de muncă se vor întinde pe aproape 10 kilometri. Credeţi poate că pentru o asemenea producţie vor trebui mulţi muncitori? Nu, nu-i aşa. Cei zece kilometri de ţeavă vor fi fabricaţi de numai 16 muncitori.

...Aflînd toate aceste lucruri şi făcînd atîtea şi atîtea socoteli, nici n-am simţit cum a trecut vremea. Ziua s-a dus şi se lasă acum, cu paşi de pîslă, înserarea.

Am trecut aşadar o zi în această aşezare siderurgică. 24 de ore de siderurgie grea, trăite — unde? — în Moldova, ieri oropsită, azi reînviată şi mîine mereu mai înfloritoare.

IGOR ŞERBU

ORDIN DE CHEMARE

de CICERONE THEODORESCU

„Tot mai spui şi-acuma
Glume şi prostii?
S-a sfîrşit cu gluma..."
Mă gîndii-ntr-o zi.

Viaţa de-ai iubi-o,
De-ai iubi-o-n draci,
Eşti bătrîn... Adio!
N-ai ce să mai faci.

Vezi, de la o vreme,
Simţi că cineva
Parc-o să te cheme...
Parc-ai aştepta.

...Ca-n atîtea rînduri,
Nu ştiu ce-mi veni,
Stam, aşa, pe gînduri!
— Şi-aşteptam ce-o fi...

Ce-o să fie! Multe
Se schimbară azi.
N-avui zile scurte.
Avui mult necaz.

Cu călcîie fripte
Am jucat pe jar,
Că eram în scripte,
Negre, la jandar.

Vezi? Călcîie grele!
Printre crăpături,
Pui să-mi cînte-n ele
Greeri, poţi să juri...

Cine te mai cată?
Nu te cată nimea!
...Numa, vine-odată
Fi-miu şi cu fi-mea.

Fi-mea, mai hoţoaică,
Zise cam aşa:
— Ştii ce, mare taică.
Noi, am cam pleca...

— Dacă-i pe plecare
Am şi eu, le-am spus,
Ordin de chemare
De la... ăl de sus...

Ochiul îi pătrunde
Greu, ca-n vîrf de fier.
— Bine, zic. Şi unde?
El: — Pe şantier.

Au plecat... Şi gata.
Ai copil — şi nu-i...
Parcă eu, lui tata,
Altfel îi făcui?

Mare, da-n spinare
Anii-atîrnă greu!
Os de os te doare...
Uite-aşa şi eu.

Stam. În aşteptare.
Ce-aşteptam? V-am sp
Ordin de chemare
De la... ăl de sus...

L-ai primit? [illegible] gat
S-a sfîrşit. Amin.
Sapă şi lopata,
Nu? ... Dar stai puţi

Ţi-ai trăit tu traiul,
E adevărat.
— Numai că, mălaiu
Alţii l-au mîncat!

I-a bătut fericea,
Au avut — „noroc".
Drept ar fi, de-aicea,
Ei s-o ia din loc...

— Zilele acestea
— Vez'că, ce-o fi zi
Mi-a trimis o veste
Fi-mea... Un zapis.

„Ordin de chemare"
Scrie — pe cît văd
(E şoltică mare [illegible]
Fi-mea; e prăpăd...

„Taică, vino-[illegible]
E de lucru mult..."

El, poftim, îmi place
Eu, de ea, s-ascult

„Taică, noi de [illegible]
Le-am vorbit, pe ac
Ei ne-ntreabă: „Vi
Eu le-mtreb: „Cînd

Chiar şi şeful-ăl m
Ieri m-a întrebat.
„Ordin de chemar
Spune-i: „L-am chem

„Ba, aci-n scrisoar
— Văd — şi alţii s
Unul: „cînd vii oar
Altul, iar, să viu...

Ordin, vrea să zică
Mă, ce mai şoltici...
Talpa mă furnică,
Ce mai stau aici?

Plec; că-i de plecar
Nu mi-i de loc greu.
...„Ordin de chemare
D-ăsta — zic şi eu

Virgil Toso

UMBRA PLOPULUI

— Povestire —

Moş Ciorogaru are pe obraz o crestătură care merge peste pometul stîng pe sub coada ochiului pînă sus spre tîmplă. Oamenii s-au obişnuit cu asta cum s-au obişnuit cu luleaua pe care o mozoleşte în colţul gurii şi cînd are şi cînd n-are tabac. Cînd se mînie, arareori, şi-i năvăleşte sîngele în obraz, urma asta veche îşi păstrează culoarea alburie, de parcă ar fi o părticică străină de chip.

A căpătat-o de mult, pe vremea cînd logofătul măsura spinarea robilor de pe moşie cu gîrbaciul, cînd

nesaţul şi silnicia boierească le înnegura veşnic sufletele.

Le-a fost dat celor din sat să asculte într-o zi istoria unor fapte demult petrecute şi să vadă din nou crestătura de pe chipul moşului învăluită în sîngele mîniei.

Se apucaseră cei tineri să clădească o uzină electrică. Din întîmplare, atunci cînd n-au mai avut piatră, i-a dat unuia prin gînd să dezgroape talpa morii boiereşti. Era de mult acoperită cu muşchi şi rădăcini şi pietrele se urneau tare greu.

Rideau flăcăii şi-şi cercau puterile ridicînd bolovanii uriaşi. La Nicuţă al lui Istrate jocul s-a frînt. Băiatul a aburcat bolovanul, l-a săltat deasupra şi-a rămas cu el aşa cu ochii pironiţi. L-a aşezat uşor la pămînt şi-a strigat la ceilalţi: „Ia veniţi, mă!" S-au strîns ciotcă şi-au deslusit în piatră: „Ioanid Greceanu 1900". Şi-a dat fiecare cu presupusul ce poate fi, dar n-a lămurit nimeni taina pînă n-a venit moş Ciorogaru. Cînd a zărit numele a zvîrlit un blestem: „Bătu-l-ar dumnezeu şi mort". Şi oamenii au privit din nou atunci semnul din obrazul bătrînului, care stăruia în culoarea sa ca o parte străină de chip.

Se înserase. La geana zării, dincolo de Trestioara, se ivise tipsia lunei care mîngîie multe ţărmuri cu lumina ei potolită. Aici poleieşte ţinutul Străuleştilor, plin la ceasul acesta de o linişte tainică. Ea anina beteală de aur şi-n părul cărunt al lui moş Ciorogaru. Încet-încet, luna se înălţa şi, ascunsă în spatele plopului trimitea înspre oameni o fîşie prelungă de întuneric. Cum o fi ajuns plopul acesta taman în mijlocul ţarinei? Poate vîntul sau

vreun drumeţ năstrşnic i-o fi pripăşit sămînţa acolo. Moş Ciorogaru şi-a mutat privirile gînditoare spre vîrful plopului şi-a început să povestească:

...Aveam pămînt puţin atunci. Pe lîngă bordeie nici măcar o palmă. Ieşise şi o zicală cum că omul trebuie să doarmă cu genunchii la gură că altfel îi ajung picioarele în ograda vecinului. Acolo, în luncă, unde-i plopul, toată obştea avea 20 de hectare pe care se semănau legume. Era bunicel pămîntul, dar megieş moşiei boiereşti. Şi lui Greceanu, fărîma asta de pămînt îi sta ca un junghi. A încercat cu răul să-l ia, dar noi îl aveam de mult cu zapis de la stăpînire. Apoi a luat-o cu binişorul. Că o să facă aici moară, piuă, uscătorie de prune — vedeţi dvs. spre folosul oamenilor. Dar cum nimeni nu putea spune că a gustat vreodată din mila boierească, a luat-o cu vicleşugul.

Şi a reuşit şi-am ajuns robi — spuse oftînd din rărunchi, moş Anton Ciorogaru. Într-o zi cu zăpuşeală mare l-au zărit oamenii stînd la rădăcina plopului şi ştergîndu-şi sudoarea cu o năframă. I-au dat bună ziua după cuviinţă, dar el, şarpele, i-a chemat, apoi a pus să cheme şi pe cei mai bătrîni şi binecuvîntînd umbra plopu-

lui a cerut oamenilor să i-o v
Cică vrea să înalţe acolo lăcaş d
chinăciune. Era soarele aproap
creştet şi umbra o nimica toată.
stat ăi mai bătrîni la cumpănă.
faci tîrg cu dracu trebuie să-i
şiretenia şi-n vorbe sfinte. Pîn
urmă am făcut act, a semnat b
şi logofătul, am pus şi [illegible] de
Şi-au spus că vin să măs[illegible] u
De venit au venit, însă abia la
ritul soarelui. Umbra se întindea
hăt departe. Şi-au măsurat-o. A
oară au măsurat-o seara cînd s
era la asfinţit. Aflasem de cu[illegible]
fapta boierului şi pe-nserat eran
pe ţarină. Atunci am simţit
fuge viaţa din trup şi m-am a
în faţa lui Greceanu. „Păi aşa
fost învoiala, boierule?" îl ţ
„Păi aşa" — răspunde în batgioc
bate actul cu palma. Nu ştiu cu
întîmplat, dar atît am apucat, [illegible]
cazmaua. M-a ţintuit în loc [illegible]
grozavă. Logofătul mi-o lusese
cu gîrbaciul. Uite aci, vedeţi?
vindecat acu', dar în suflet
rămas la toţi un jar nepotolit.

★

Flăcăii au îngropat piatra din
morii cu numele în pămînt. Or
facă culcuş sub ea rîmele şi cu
fără de casă.

Acum, seara se aprind lumin
sat. Dacă se află pe uliţă la v
asta moş Ciorogaru, se
uzină şi priveşte pe gea[illegible]
Ascultă bufniturile pe care
neîncetat motorul în pămînt:

— Aiasta-i pentru Greceanu —
şi apoi privind la firele care
deasupra lumina înspre case ad
— Şi aiasta-i pentru noi.

File din cronica satului

Școala de băieți, o clădire spațioasă, cu clase încăpătoare în care învățătorii dăruiesc copiilor lumina cărții.

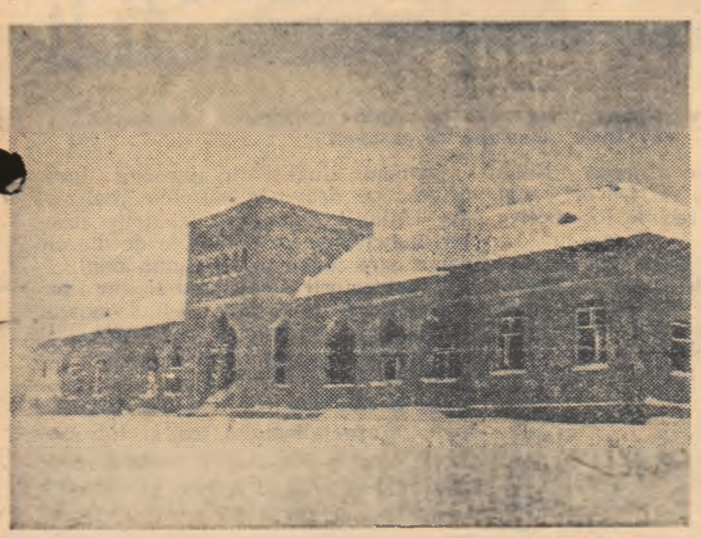

Clădirea noului spital, încă neterminat, construit prin autoimpunere.

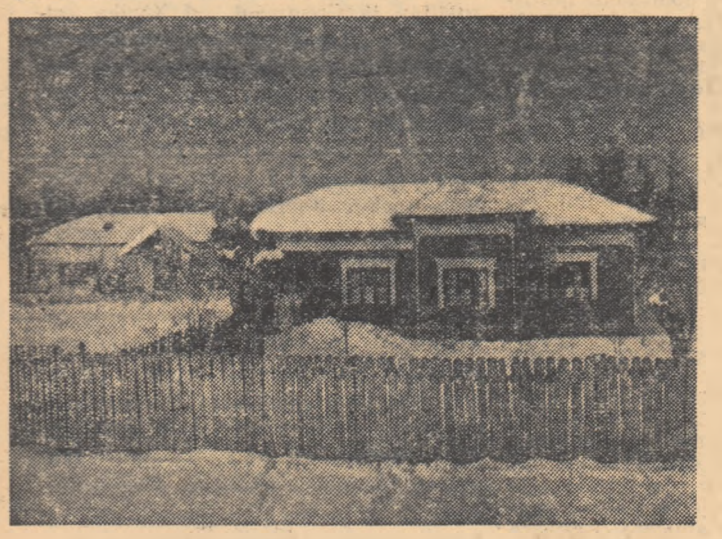

Gheorghe Iancu și-a construit de curînd o casă nouă și frumoasă. In fund se zărește casa lui cea veche: o odaie și-o tindă. Acolo a petrecut zeci de ani de amar...

Reportaj de D. MIHAIL

Inainte de a porni cu întreg alaiul de nuntă spre casa lui Mihai Vodă Viteazul, domnița Stanca a primit în dar de la tatăl ei — în afară de pungile cu galbeni și nestemate, — întinse pămînturi de pe meleagurile craiovene, începînd din Caracal și sfîrșind hăt departe în lunca Jiului. Unul după altul, îmbogățind zestrea domniței, se întindeau aici satele Amărăști, Păpănzăleești, Carcaleți, Pielești și Leu.

Comuna Leu păstrează și azi urmele trecutului istoric. De pe cele două coline se văd locurile ferite, cu văi adînci, unde altădată locuitorii își clădeau casele de teama cotropitorilor turci...

Anii s-au scurs, au trecut în galopul lor parcă mai vijelios ca acela al călăreților cotropitori. Locul iataganului și-al lanțurilor l-a luat treptat harapnicul boierului și biciușca vechilului. Oamenii din Leu nu vor uita ușor zilele acelea, nu prea îndepărtate, cînd pe ulițele satului treceau în goana șaretei boierii Mihalache Demetrian ori Guță Amărăscu. Pe vremea aceea, țăranii, săraci lipiți pămîntului, își așteptau scrîșnind din dinți rîndul în fața morii moșierului, se duceau bolnavi la doftoroaie și seara, cu capul sprijinit în palme moțăiau în jurul meselor murdare din crîșma dărăpănată a satului.

...La reforma agrară, în comuna Leu a fost expropriată o suprafață de 1.800 de hectare; 680 de țărani săraci au primit pămînt. Mai tîrziu, mulți dintre ei și-au unit pămînturile, au început să le lucreze în comun. Leu are astăzi 5 întovărășiri: „Dezrobirea", „9 Mai", „Brazdă nouă", „Inainte" și „Jean Dobrescu". De curînd, țăranii muncitori de aici au hotărît să înființeze o gospodărie agricolă colectivă.

Dacă astăzi ai curiozitatea să treci pe la sfatul popular al comunei și îi ceri președintelui Matei Cotan registrul legat în pînză cu eticheta albă pe care stă scris „Oglinda satului", vezi în prima pagină fotografia a două femei, membre ale întovărășirii „Dezrobirea": Ana Cojocaru și Rada Burticală. Sînt fruntașe în muncă. Inainte de reforma agrară, Rada Burticală, după cum spune ea însăși, „n-avea cu ce să-și facă o mămăligă". Azi are casa ei, și-a trimis copiii la învățătură.

Ani în șir, I. Busduceanu a argățit pe la chiaburi. In ultimul timp, președintele sfatului popular a stat de vorbă cu el de multe ori, îndemnîndu-l să intre în întovărășire. Busduceanu se codea. Rămînea sărac, așa cum fusese toată viața, în timp ce în jurul său întovărășiții duceau o viață din ce în ce mai îmbelșugată. Străbătînd ulițele din Leu, vedea, una lîngă alta, așezări noi din cărămidă, cu colonade și cerdacuri, așezările întovărășiților, cu hambar în curte, cu șoproane și vite.

Cînd privești noua casă a lui Gh. Iancu, om de 60 de ani și vezi în spatele ei coșmelia în care s-au scurs 56 de ani din viața bătrînului, înțelegi tîlcul vorbelor lui: „Vreau să se tragă în poză și casa asta veche. Să se vadă și trecutul, pieri-i-ar și urma"...

Casele tovarășei Mendea, a lui Gh. Iancu și a atîtor altora, ca și traiul oamenilor ce se întovărășiseră l-au convins pe Busduceanu. Și în ziua de 14 februarie — dată pe care o va ține minte întotdeauna — i-a spus președintelui: „Intru în întovărășire, vreau și eu să trăiesc mai bine, tovarășe"...

★

Acum doi ani, la îndemnul comuniștilor, s-au adunat oamenii din comună și s-au sfătuit cum să-și gospodărească mai bine treburile, ce clădiri ar putea înălța prin autoimpunere. Și au trecut la fapte. Atunci s-au înființat două comitete de cetățeni. Unul pentru construcția căminului cultural, celălalt pentru cea a spitalului. In fruntea primului comitet se afla tovarășa Mendea, membră a întovărășirii „Dezrobirea", în fruntea celui de al doilea tovarășul Iancu Ion, directorul școlii de băieți. Nu peste mult timp s-a înălțat clădirea căminului cultural cu sală largă și scenă frumoasă...

Cînd stai de vorbă cu Constantin Leoveanu, directorul căminului, un om uscățiv, de statură mijlocie, nu-ți vine a crede că e capabil de atîta muncă și energie. El a organizat ciclul de conferințe care a oglindit viața bogată a colectiviștilor din comuna vecină, Castranova și a inițiat multe acțiuni culturale și artistice în comună.

Astfel, de curînd, brigada artistică de agitație a plecat la Craiova, prezentînd la raion un program pentru directorii de școli și cămine culturale. Folosind dialogul „Aparatul minune", colectivul a prezentat realizările fruntașilor, a popularizat metodele lor. Așa s-a aflat și în alte comune despre realizările în muncă ale lui Radu Curcă, Ioniță Păturel, Gheorghe Gavrilă și ale altor fruntași ai recoltelor bogate din comuna Leu.

Cu multă dragoste vin țăranii muncitori la căminul cultural clădit cu mîinile lor. Nu de mult s-a prezentat aici feeria „Clubul căpitanilor celebri". In costume aduse de la teatrul din Craiova, pe scena căminului s-au perindat eroi vestiți din cărțile aflate în rafturile bibliotecii. Mulți au venit apoi la bibliotecă să ceară cărțile care povestesc atîtea lucruri interesante despre personagiile pe care le văzuseră pe scenă. Are căminul cultural și trei echipe de dansuri, printre care una formată numai din bătrîni. Deși în vîrstă de 80 de ani, Gheorghe Burticală ia parte cu regularitate la repetiții. Il vezi jucînd vechile jocuri oltenești și nu-ți vine a crede că poartă ătăția ani în spate.

După ce treci de căminul cultural și de dispensarul amenajat nu de mult, urci pe lîngă localul bibliotecii și ajungi la noua clădire a spitalului, încă neterminată. Clădirea aceasta își are povestea ei. Ne-o spune Matei Cotan, președintele sfatului popular al comunei. E un om înalt și voinic președintele. Fiu de miner din Valea Jiului, Matei Cotan a lucrat și el ca ucenic în mină, a luptat în rîndurile Partidului Comunist împotriva patronilor și a exploatatorilor.

Il asculți și revezi întreaga poveste a acestui lăcaș obștesc. Zile întregi, în arșița verii, din zori și pînă-n noapte, oamenii comunei au muncit cot la cot cu învățătorii, cu președintele, cu medicul, cu veterinarul. Din dreptul cooperativei și pînă sus pe deal, se întindea un cordon neîntrerupt organizat pentru căratul cărămizilor. In trei ore 1.800 de oameni au cărat peste 30.000 de cărămizi.

Astăzi, clădirea mîndră a spitalului, cu 17 încăperi, în care vor fi aduse aparate medicale moderne, se înalță acolo pe deal, unde altădată se spune că era foișorul din care un oltean în sarică ținea sub observație întinderile nesfîrșite din jur, întinderile acelea pe care cu sute de ani în urmă a trecut alaiul de nuntă al domniței Stanca...

Un colț al bibliotecii. Aici, la orice oră, în jurul meselor întîlnești oameni de toate vîrstele.

Echipa de tineret execută un dans popular pe scena căminului.

La poarta LILELOR de MÎINE

Insemnări pe marginea lucrărilor celui de al XX-lea Congres al P. C. U. S.

Privirile tuturor popoarelor lumii sînt îndreptate în aceste zile spre glorioasa capitală a Uniunii Sovietice, unde are loc cel de-al XX-lea Congres al P.C.U.S., eveniment de deosebită însemnătate istorică.

Desfășurarea lucrărilor Congresului al XX-lea — despre care se spune pe drept cuvînt că de la Lenin încoace este cel mai important Congres al P.C.U.S. este urmărită cu interes uriaș de oamenii sovietici și de oamenii muncii de pretutindeni. Congresul ne dăruiește o nesecată comoară de învățăminte, un puternic izvor de încredere în propriile forte, în măreața cauză a socialismului.

Exemplu strălucit de îmbinare a teoriei marxist-leniniste cu practica revoluționară, raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, prezentat de tovarășul N. S Hrusciov, generalizează experiența luptei P.C.U.S. în perioada actuală, făcînd în același timp o profundă analiză marxist-leninistă a actualei situații internaționale și trasînd sarcini noi de uriașă însemnătate, care stau astăzi în fața P.C.U.S. și poporului sovietic.

Studiind raportul înțelegi cît de mari sînt înfăptuirile pe care, într-un timp istoricește scurt, le-a înscris în cartea de aur a victoriilor sale poporul sovietic, sub înțeleapta conducere a P.C.U.S., a Comitetului său Central leninist. Poate oare vreo țară capitalistă, oricît de înaintată, să se compare cu Uniunea Sovietică în ce privește ritmul dezvoltării economiei naționale? Faptele oglindite în raport dovedesc fără putință de tăgadă că nu într-un sfert de veac, Uniunea Sovietică, deși a avut pierderi uriașe cauzate de război, și-a sporit producția industrială de 20 de ori. În același timp S.U.A., deși avea o situație mai favorabilă, și-a sporit producția industrială numai de două ori și ceva, iar celelalte țări capitaliste și mai puțin decît S.U.A

Încă de pe acum Uniunea Sovietică ocupă al doilea loc în lume în ce privește volumul global al producției industriale. Nu încape îndoială că, potrivit sarcinii pusă în fața poporului sovietic de gloriosul său Partid Comunist, în scurtă vreme, U.R.S.S va atinge și va întrece producția industrială pe cap de locuitor a S.U.A. și a celorlalte țări capitaliste mai înaintate.

Raportul C.C. al P.C.U.S a scos puternic la iveală și faptul că astăzi, Uniunea Sovietică are nu numai o industrie puternică, ci și o agricultură înaintată, bazată pe o tehnică superioară și înzestrată cu un mare număr de cadre de specialitate. În anii 1950-1955, aplicarea în viață a măsurilor luate de partid, a dus la o creștere puternică a producției globale de cereale și plante industriale, precum și a producției principalelor produse animale. Uriașele suprafețe de pămînturi virgine au fost destelenite și date agriculturii; alte milioane și milioane de hectare neproductive vor fi destelenite și cultivate în anii următori. Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a trasat sarcina ca în cel de-al 6-lea cincinal producția anuală de cereale să fie de 11 miliarde de puduri De asemenea, Uniunea Sovietică a repurtat succese însemnate și în domeniul construcțiilor, al transporturilor, precum și în ceea ce privește creșterea permanentă a bunăstării materiale și a nivelului cultural al poporului. Succese mari s-au înregistrat și în dezvoltarea științei și culturii sovietice. Datorită savanților sovietici, cu sprijinul și sub înțeleapta îndrumare a partidului, pentru prima dată în istoria omenirii energia atomică este folosită în scopuri pașnice.

Ca urmare a succeselor istorice dobîndite de către Uniunea Sovietică în construirea treptată a comunismului, începînd din 1957 partidul și guvernul vor proceda la introducerea zilei de muncă de 7 ore, iar acolo unde e cazul la săptămîna de muncă de 5 zile, păstrîndu-se programul de 8 ore, bineînțeles fără ca toate acestea să ducă la micșorarea salariului muncitorilor și funcționarilor.

Succesele amintite în raport deschid perspective noi în fața dezvoltării multilaterale a măreței patrii a socialismului biruitor.

...Anul 1960! Volga, bătrîna Volga cîntată în atîtea legende populare și-a pus întreaga-i putere energetică în slujba omului. Volga și puternicul său afluent Kama, dau 11 milioane de kilowați!

De aci, de pe Volga, să pornim spre alte colțuri ale țării. Trenul gonește cu o viteză de 160 km. pe oră! Pădurile pe de o parte și alta, a căii ferate, aleargă, se contopesc, par o singură perdea verde. Pasagerii stau în vagoane confortabile, aceleași vagoane al căror model a fost fabricat în cinstea Congresului al XX-lea, de către colectivul uzinei din Kalinin. Ce pune în mișcare acest tren? Cărbunele. Mai bine zis doar praful de cărbune pompat o dată cu aerul în camera locomotivei unde se produce arderea. Noua locomotivă consumă de 4-5 ori mai puțin cărbune decît vechile locomotive obișnuite.

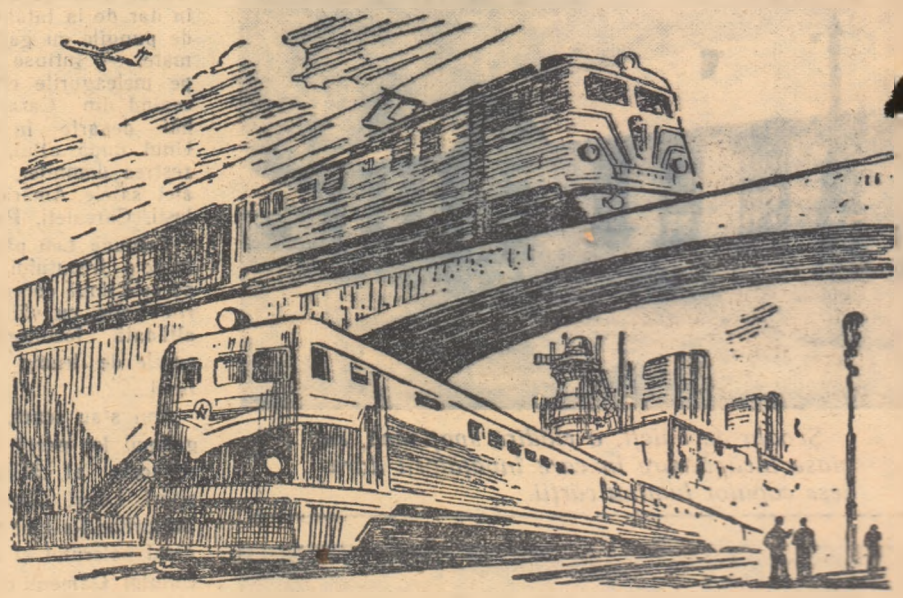

1960: locomotive puternice vor pune în mișcare garniturile de marfă, vagoanele moderne de pasageri.

Dar ce construcție gigantică se făurește acolo pe malurile Iniseiului? Este hidrocentrala Krasnoiarsk care dă peste 20 miliarde kilowați ore, aproape atîta cît dau hidrocentralele Kuibîșev și Stalingrad luate la un loc!

Și mai departe, în zborul său, gîndul trece deasupra pămînturilor destelenite. Acolo unde numai cu cîțiva ani în urmă era doar stepa nesfîrșită, se întind șosele asfaltate, lanuri de grîu...

Toate acestea vor fi! Strîns uniți în iurul partidului iubit, oamenii sovietici sînt conștienți de măreția misiunii lor.

În raportul prezentat, tovarășul N. S. Hrusciov face o profundă analiză marxist-leninistă asupra unora dintre problemele muncii ideologice. De o uriașă însemnătate sînt tezele cu privire la problemele capitalismului contemporan și cele cu privire la unele probleme ale evoluției internaționale în etapa actuală, care constituie o aplicare creatoare a tezaurului ideologic al leninismului la condițiile actuale.

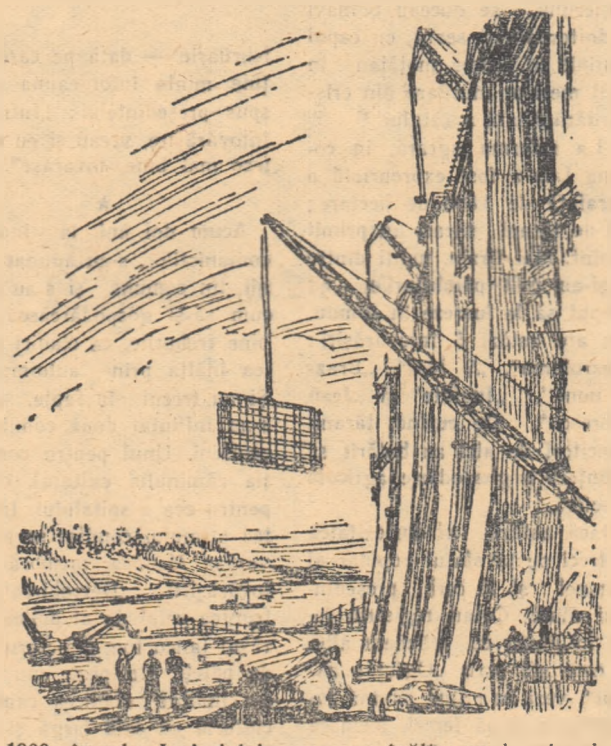

1960: în calea Iniseiului se va înălța un baraj uriaș.

Oamenii cinstiți din întreaga lume privesc cu dragoste mărețele realizări ale Uniunii Sovietice, izbînzile uriașei munci pașnice dobîndite de marele popor care construiește comunismul.

Constructorii socialismului din patria noastră au primit acest document cu deosebită bucurie și satisfacție. El este pentru ei un nesecat izvor de prețioase învățăminte.

Ca și celelalte popoare din marele lagăr al socialismului ca și toți oamenii cinstiți din lume, poporul nostru urmărește cu dragoste și interes lucrările celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S.

După cum a subliniat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în cuvîntarea rostită la Congresul al XX-lea al P.C.U.S., „Tezele teoretice profunde și soluțiile practice cuprinse în raportul tovarășului Hrușciov, cu privire la posibilitățile concrete de prevenire a războaielor în epoca noastră, cu privire la coexistența pașnică a statelor cu sisteme sociale diferite, despre formele de trecere de la capitalism la socialism în diferite țări, despre necesitatea vitală și posibilitățile practice ale realizării unității clasei muncitoare în toate țările capitaliste, despre înfăptuirea unui front larg al tuturor celor care tind spre colaborare și pace între popoare — toate acestea au importanță internațională deosebit de mare atît pentru partidele comuniste și muncitorești cît și pentru întreaga omenire în lupta pentru păstrarea păcii, pentru progres social".

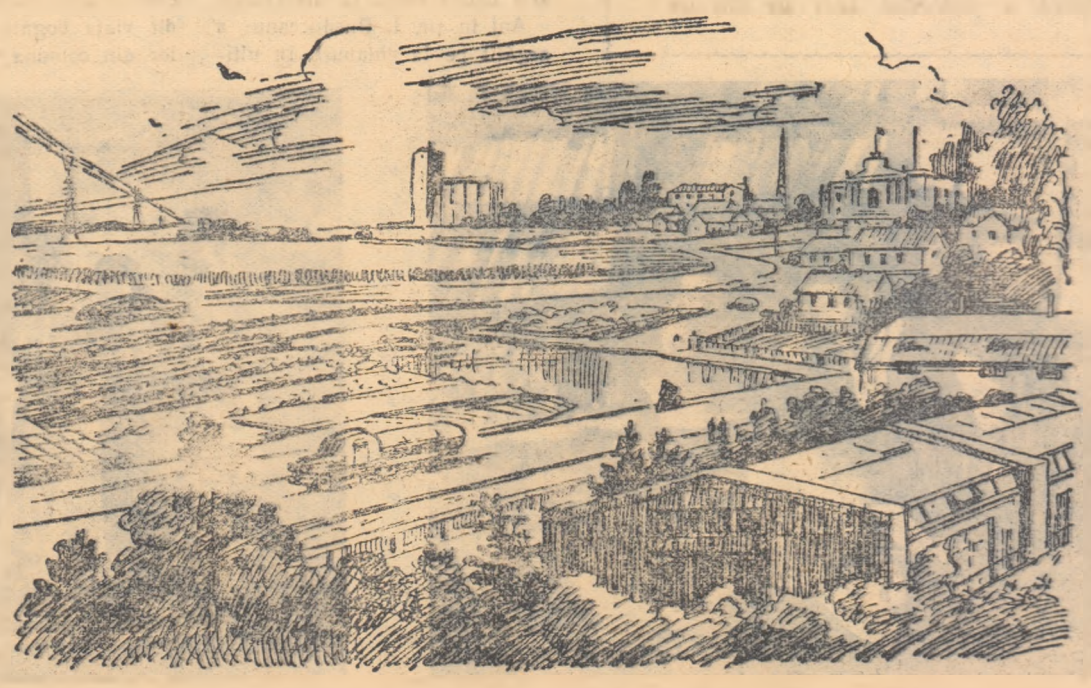

1960: pămînturile înțelenite și virgine vor ajunge de nerecunoscut.

Se mărunțesc temeliile sistemului colonial al IMPERIALISMULUI

21 februarie — Ziua internațională de luptă împotriva colonialismului

Lovituri după lovituri se abat asupra putredului sistem colonial al imperialismului.

Prin luptă aprigă popoarele înrobite își cuceresc dreptul la viață, pricinuind colonialiștilor înfringeri după înfringeri. În ultimii zece ani, peste 1.200.000.000 de oameni, aproape jumătate din populația globului, s-au eliberat de sub povara jefuitorilor colonialiști. Așa după cum spunea N. S. Hrușciov, în raportul prezentat la cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S., „Destrămarea sistemului colonial al imperialismului este un eveniment istoric-mondial a perioadei de după război".

În anii de după cel de al doilea război mondial, în lume au apărut ca mari puteri China populară și India. Și-au dobîndit independența de stat Birmania, Indonezia, Egiptul, Siria, Libanul, Sudanul și alte țări aflate altădată în robie colonială.

Avîntul politic și economic al popoarelor din Asia de sud-est și din Orientul Arab, intețirea mișcării de eliberare în țările Americii Latine și în Africa vestesc apropiatul sfîrșit al blestematului sistem al colonialismului.

Dobîndindu-și independența națională, popoarele eliberate își făuresc în țările lor o economie proprie, pășesc pe drumul progresului. În strădaniile lor de a-și lecui rănile grele pricinuite de stăpînirea colonială și de a-și asigura independența economică, țările scăpate de sub asuprire găsesc un reazim de nădejde în Uniunea Sovietică și în celelalte țări ale lagărului socialismului. Țările socialismului construiesc fabrici și uzine în India, Birmania, Afganistan și Egipt. Acordînd acestor țări credite avantajoase, fără a pune nici un fel de condiții politice, Uniunea Sovietică le sprijină efectiv în lupta pentru apărarea și întărirea independenței lor naționale.

Neomenoasa stăpînire colonialistă mai ține încătușate multe popoare. În Kenya, Algeria, Malaya, Cipru, vărsările de sînge mai continuă. În robia colonială se află încă multe popoare ale Americii Latine și Australiei. Pier răpuși de molime, foamete și mizerie mii și mii de negri din Congo și Nigeria, muncitori agricoli din Venezuela și Argentina, Paraguay sau Guatemala. Dar lupta pentru scuturarea jugului colonial continuă și nu poate fi înfrîntă. Și nu peste multă vreme sălbaticul colonialism va pieri de pe fața pămîntului.

Sub loviturile puternicei mișcări de eliberare națională a popoarelor, sistemul colonialist al imperialismului se destramă și se descompune.

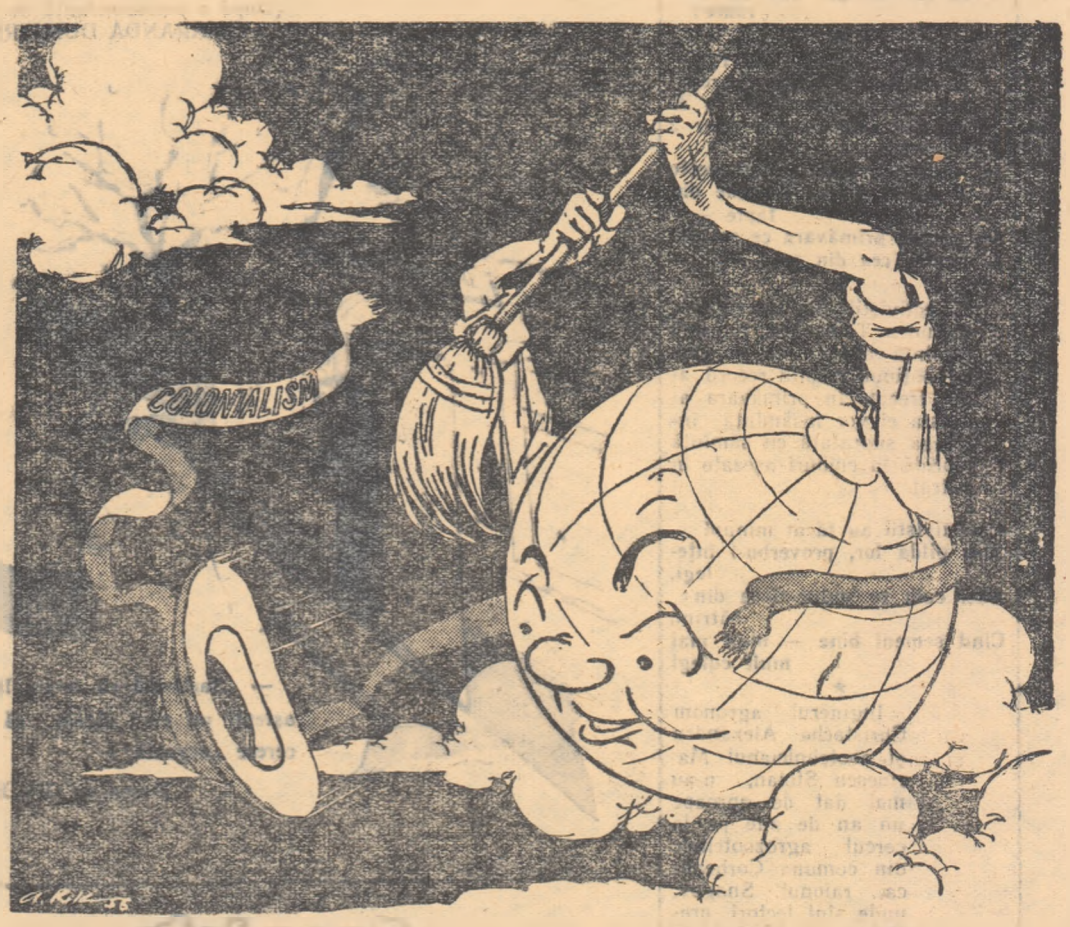

— Un loc mai bun decît lada de gunoi nu poate avea casca asta colonială!...

Desen de RIK AUERBACH

Prieteni buni și de nădejde

Masele populare din India i-au întîmpinat pretutindeni pe conducătorii sovietici cu vorbele „Indienii și rușii sînt frați". Cuvintele acestea cuprind în ele un mare adevăr pe care îl simt toate popoarele smulse din robie, precum și cele care se mai află încă sub stăpînirea colonială: căci în Uniunea Sovietică și toate țările socialismului prieteni buni și de nădejde.

Uniunea Sovietică a încheiat acorduri economice cu India, Birmania, Afganistan, Egipt și alte țări. Asemenea relații au fost stabilite și de R. Cehoslovacă, R. P. Polonă, ca și de țara noastră. Încheind acorduri economice, țările socialismului nu urmăresc să se amestece în treburile interne ale altor state și nici să le subjuge sau să le atragă în vreun pact militarist, așa cum procedează puterile imperialiste.

Grăitoare sînt în această privință declarațiile lui Anvar Sadat, ministru de stat al Egiptului, făcute în ziarul „Al Gumhuria". Anvar Sadat subliniază că Uniunea Sovietică oferă ajutor fără nici un fel de condiții și fără obligații. Spre deosebire de „ajutorul" puterilor apusene, care aduce acestor țări obligația de a participa la pacte și acorduri războinice, ajutorul acordat de țările socialismului statelor slab dezvoltate se face în condiții de schimb reciproc, făcîndu-li-se totodată însemnate înlesniri de plată.

Sprijinul economic și politic pe care îl acordă țările socialismului popoarelor smulse din lanțurile colonialismului înlesnește lupta acestora pentru menținerea independenței lor de stat și pentru dezvoltarea lor pe drumul progresului social.

Adevărul nu poate fi ascuns

Puterea colonială a englezilor și americanilor în Asia a fost zdruncinată din temelii în anii care s-au scurs după al doilea război mondial.

Armatele prădalnice, tancurile, tunurile, avioanele, n-au fost în stare să ajute puterilor coloniale la menținerea dominației lor. Voința de libertate a celor asupriți a fost mai puternică. Colonialiștii englezi și americani s-au văzut astfel siliți tot mai mult să părăsească vechile poziții ce le deținuseră în Asia. Rînd pe rînd au fost izgoniți din China, din India, Birmania, Indonezia. Popoarele acestor țări și-au făurit cu propriile lor mîini libertatea!

Puterile imperialiste încearcă să ascundă adevărul și caută să dea lucrurilor o cu totul altă față. Au ajuns chiar pînă la năstrușnica născocire că 600 milioane de oameni din Asia s-ar fi eliberat chipurile cu sprijinul și ajutorul lor, așa cum se spune în declarația comună Eden-Eisenhower, publicată în urma tratativelor de la Washington.

Dar cine ar putea să citească asemenea rînduri și să nu rîdă? S-a văzut oare vreodată, fie chiar în poveste, un lup care să-i dea drumul oii înșfăcate, numai pentru că s-ar fi înduioșat de soarta ei? Niciodată! Numai la strîmtoare lupul lasă prada... Așa stau lucrurile și cu „pomana" colonialiștilor.

Adevărul este unul singur: că numai lupta a adus libertate și independență sutelor de milioane de oameni din fostele țări coloniale ale Asiei. Iar roadele eliberării sînt uriașe, pe măsura luptei prin care s-au născut.

Ca acum 2000 de ani, așa scormonesc și azi pămîntul țăranii asupriți din colonii.

Fapte și mărturisiri

★ *Regimul colonial macină cu cruzime milioane de vieți omenești. De pildă, în 50 de ani de asuprire, în coloniile franceze din Africa ecuatorială populația a scăzut de la 12.000.000 la 4.000.000*

★ Colonialiștii cheltuiesc sume uriașe de bani pentru a-și menține stăpînirea în țările Asiei și Africii și pentru a înăbuși mișcarea de eliberare națională a popoarelor din aceste țări. Astfel, numai războiul din Malaya îi costă pe colonialiștii englezi 68.000.000 lire sterline pe an.

Trezească-l libertatea!

de Martin Carter

(poet luptător din Guyana — colonie engleză din America Latină)

Dă-mi mîna, tovarășa mea,
nu plînge, draga mea, nu plînge!
Acesta-i legămîntul nostru
în bezna cruntă ce ne împresoară:
Mînă-n mînă! Inimă lîngă inimă!
Cu forțele unite totdeauna!
De vezi acest surîs amar pe-a mele buze,
nu crede că m-a-nveselit vreo glumă —
E doar mînia inimii, ce se preface în dispreț,
văzîndu-l pe soldatul trimis să mă înhațe.
Tovarașa mea, vîntul are mireasma dulce
a eucaliptilor.
În zori, iarba verde răsfrînge chipul soarelui.
Aici, în casă, copilașul doarme.
Trezească-l libertatea — nu vîrful baionetei!
Tovarășă, răsună lumea-ntreagă
de cîntecele libertății.
Nu trece zi să nu se nască-n lume un erou.
Înaltă filfîie-n văzduh flamura roșie,
iar jos, pămîntul îi răspunde LIBERTATE.
asemenea unui ecou.

Împotriva pactelor militariste — împotriva exploatării colonialiste

Pînă nu de mult, în birourile cîrmuitorilor din Anglia se alcătuiau tot felul de planuri de jefuire a țărilor Orientului Apropiat și Mijlociu, așezate la răscrucea celor trei continente: Europa, Asia și Africa.

În prezent situația nu mai este însă, aceeași. Ca urmare a avîntului mișcării de eliberare a popoarelor subjugate de colonialiști și a victoriilor obținute de aceste popoare, o seamă de țări din Orientul Apropiat și Mijlociu, ca Egiptul, Siria, Libanul, Arabia Saudită, Iordania, Sudanul, nu mai pot fi momite pentru a fi atrase din nou sub dominația colonialiștilor englezi sau americani. Popoarele din această parte a lumii își dau seama că masacrele din Iordania, repetatele ciocniri de la granițele Israelului cu țările arabe, presiunile imperialiste asupra Egiptului, Siriei, Arabiei Saudite, concentrările de trupe în Cipru. — toate acestea sînt încercări ale S.U.A. și Angliei de a le forța să intre în pactul militar de la Bagdad. Înțelegînd că pactul de la Bagdad este o nouă formă de exploatare colonială și în același timp o formă de atragere pe calea agresiunii, masele populare răspund răspicat: zadarnice încercări!

★ ★

Sandramaua colonialismului se clatină și pîrîie din toate încheieturile. Au devenit nesigure pentru colonialiști pînă și țări ca Irakul, Pakistanul și Tailanda, care erau socotite de asupritori ca fiind cele mai supuse la poruncile lor.

Campania de protest a maselor populare din Irak împotriva politicii guvernului Nuri Said, care a tîrît țara în pactul războinic de la Bagdad, se lărgește.

Pakistanul n-a socotit cu cale să participe la manevrele militare ale pactului militar S.E.A.T.O. Ziarele pakistaneze scriu că politica guvernului nu trebuie să se întemeieze pe directivele primite din Anglia și S.U.A. Tot mai multe glasuri cer ca Pakistanul să ia măsuri îndreptate spre dezvoltarea legăturilor de prietenie cu Uniunea Sovietică.

Aceeași tendință spre o politică independentă, neutră, se manifestă și în Tailanda. În această țară se întărește tot mai mult dorința de a duce o politică asemănătoare țărilor învecinate cu Tailanda. — India și Birmania.

Barometrul prevestește furtună pentru colonialiști și acolo unde ei se asteptau, poate, cel mai puțin.

În cîteva rînduri

Tractoriștii de la S.M.T.-Hagieni, regiunea Constanța, și-au luat angajamentul să execute în acest an 1000 de hantri cu fiecare tractor.

Să faci o mie hantri, nu-i ușor
Dar oamenii sînt siguri că se poate
Iar de-or munci cu rîvnă pe tractor
O să le meargă totul ca pe... roate!

★

La S.M.T.-Greci din regiunea Galați lucrările de reparații se fac anevoios. In 20 de zile s-au reparat doar 2 tractoare.

In stațiunea asta se muncește
— Precum reiese limpede din fapte —
Nu pentru primăvara ce soseste
Ci pentru cea din anul '57

★

Colectiviștii din Lenauheim, regiunea Timișoara, folosind sămînță hibridă de porumb au obținut recolte record anul trecut. In primăvara aceasta ei vor însămînța întreaga suprafață cu sămînță hibridă în cuiburi așezate în pătrat.

Colectiviștii au făcut minuni
Și-n pilda lor, proverbu-l înțelegi,
Căci cum se spune-aicea din bătrîni,
Cînd semeni bine — mult mai mult culegi

★

Inginerul agronom Christache Alexandru și zootehnicianul Marinescu Stoian, n-au mai dat de aproape un an de zile pe la cercul agrozootehnic din comuna Corbeanca, raionul Snagov, unde sînt lectori, preferînd să rămînă în oraș.

Oți fi grozav de „ocupați"
și m-aș
Gîndi, ca o propunere să fac
(E mai comod, și cred, vă e pe plac):
Să vă trimitem cercul la oraș!

D. TABACU

Satiră și umor

Tov. G. Căpățînă, salariat la sfatul popular din comuna Ștefănești, raionul Pitești, îi face pe țăranii muncitori să aștepte cîte o zi întreagă și chiar mai mult, pentru a le rezolva cererile.

(După o corespondență de la tov. SMARANDA DUMITRU)

— ...Iartă-mă că te-am lăsat să aștepți un pic! Ziceai că ai o cerere „urgentă"?

Desen de GH. BADEA

Anecdote

Alegeri de altădată

— Tată, pe vremea dumitale cum se vota? Cu ștampila, sau cu creionul?

— Nu, dragul tatei. Cu bîta!

Răspuns prompt

— Cîți ani ai, moșule? — îl întreabă un chiabur pe un colectivist.

— Șase — răspunde colectivistul.

— Cum șase? — se miră chiaburul. — Pînă acum șase ani n-ai trăit?

— Așa să trăiești tu, cum am trăit eu anii ceilalți.

Din jurnalul unei responsabile de cerc agrotehnic

1 DECEMBRIE 1955. — Azi, se împlinesc 3 săptămîni de cînd s-a înființat cercul nostru agrotehnic. De la început. am împărțit sarcinile în mod egal: eu, ca responsabilă, voi răspunde în linii mari, iar lectorul — — unu' Ștefănescu — va avea grijă de ținerea conferințelor și toate cîte mai trebuie pentru ca cercul să meargă bine.

10 DECEMBRIE. — Ștefănescu ăsta e cam papălapte. E drept că și-a pregătit primele lecții, dar mobilizarea așteaptă s-o fac eu. Am s-o fac și p-asta, ca să-i dau exemplu.

18 DECEMBRIE. — Ștefănescu nu e bun de nimic. L-am rugat să nu uite să-mi aducă aminte să nu uit să fac mobilizarea. Ce credeți? A uitat. Dar cu mine nu-i merge! Nu pot suferi uitucii, așa că voi lua măsuri.

20 DECEMBRIE. — Hm, cu nepriceputul de Ștefănescu o să trebuiască să iau măsuri. S-a apucat să spună la raion că eu dau exemplu rău. Ca să-l pedepsesc, nu mai dau exemplu de loc: îl las tot pe el să facă mobilizarea.

1 IANUARIE 1956. — Grozav am petrecut azi noapte! Am făcut revelionul la căminul cultural. S-a dansat în odaia unde trebuia să se deschidă cercul agrotehnic. Am fost un cerc de prieteni și ne-am simțit foarte bine.

12 IANUARIE. — Ștefănescu n-a făcut mobilizarea nici pînă acum. Aș face-o eu, dar nu-i tocmai ușor. Cum naiba să fac ca să mobilizez oamenii?

19 IANUARIE. — Poimîine e ziua mea. Iar îi ard o petrecere. Am făcut rost de niște vin și o să invit prietenii. Tot cei de la revelion. Într-o jumătate de oră, i-am mobilizat pe toți! Noroc că nu s-a deschis încă cercul agrotehnic, așa că avem sala liberă la căminul cultural.

25 IANUARIE. — Ștefănescu a lucrat în ascuns. A mobilizat oamenii la cercul agrotehnic tocmai azi, de ziua mea, cînd sala e ocupată. Colac peste pupăză, invitații mei s-au dus și ei la cerc, pomenindu-se gata mobilizați de mine. S-a dus petrecerea, s-a dus ziua mea.

5 FEBRUARIE. — Na, că s-a dus și postul de responsabilă! A venit control de la raion, a văzut cum stă treaba și gata! L-au pus responsabil pe nepriceputul de Ștefănescu. Acu', dacă o să activeze cercul, s-a dus sala! Unde o să mai organizăm reuniunile tovărășești?...

VICTOR PIȚIGOI

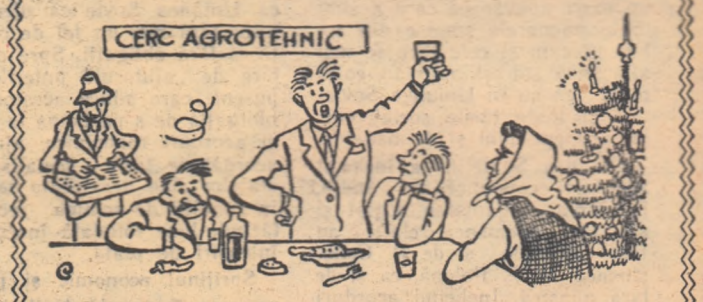

Regele Pomei

Cunoscutul scriitor american Mark Twain are o povestire minunată despre un prinț moștenitor al tronului Angliei, care datorită unei încurcături ajunge pentru scurt timp un biet cerșetor. Atunci a văzut pentru întîia oară prințul toate mizeriile și suferințele țării sale. S-a apucat de lucru. Zadarnic însă. Nu se pricepea la nimic, nu era bun de nimic. Era pierdut fără armata de slugi care-l îmbrăcau și-l dezbrăcau altădată, fără curtenii lingușitori și verișoarele prințese care cădeau în genunchi atunci cînd îl întîlneau pe săli e palatului.

Toate acestea sînt bineînțeles o născocire. In zilele noastre însă cu regii se întîmplă lucruri mult mai interesante. Mai dihai ca-n orice născocire.

Cine a citit povestirea lui Mark Twain, își aduce de bună seamă aminte că ieșind din palatul său, îmbrăcat în zdrențe de cerșetor, prințul dă ochii cu sentinela în armură, cu halebarda în mînă, aceeași sentinelă pe care a certat-o atunci cînd în palatul său a năvălit adevăratul cerșetor, care semăna leit cu prințul și în zdrențele căruia acesta se îmbrăcase, așa, ca să se mai „distreze".

Înfuriată, sentinela îi trage o înjurătură și un picior în spate strigîndu-i: „Afară, nemernicule!" Nu știa biata sentinelă că stă de vorbă cu prințul deghizat!

Popoarele care au izgonit de la cîrma țării netrebnicii de regi și dictatori, au știut însă foarte bine cu ce persoane si-

mandicoase stau de vorbă și cui i-au tras un picior în spate! Așa s-a întîmplat cu mulți regi din Europa. Nu de mult, gașca foștilor regi s-a întrunit și ca să-i mai treacă năduful a făcut o plimbare prin Grecia. Multă „lume bună" se adunase aici: vlăstari ai Bourbonilor, ai Habsburgilor, ai Hohenzollernilor. Era aici și fostul rege Mihai al Romîniei, și Semion al Bulgariei și mulți alții. Fără coroane, fără sceptruri, fără hlamide împărătești...

Bicisnice umbre ale trecutului. Umbre moarte, care nu se vor întoarce niciodată la viață, orice-ar face anumite personalități politice din S.U.A., care nu de mult au adresat rușinoasele „mesaje de Crăciun" popoarelor libere care au alungat tot soiul de lepădături din țările lor.

Iată ce s-a întîmplat de curînd cu unul dintre foștii regi.

La 16 ianuarie, la Cairo, a intrat în vigoare noua Constituție. 300.000 de egipteni, întruniți la miting, și-au arătat hotărîrea de a nu admite reîntoarcerea în țară a colonizatorilor și a tiranilor interni. Ei au salutat cu căldură Constituția tinerei republici. Știrea aceasta a străbătut drumul peste marea Mediterană și a ajuns pînă la coastele însorite ale Italiei. Ajungînd la Roma, ea l-a dat peste cap pe un cetățean grăsuț, cu țăcălie neagră. Este fostul tiran al Egiptului, ex-regele Faruk, care acum trei ani și jumătate a șters-o din palatul său din Alexandria, înspăimîntat de mînia poporului.

La început Faruk s-a mutat într-o vilă somptuoasă, deasupra căreia fîlfîia drapelul regal. Trăgea nădejde să se întoarcă în palatele sale din „O mie și una de nopți". Curînd însă, protectorii săi din străinătate i-au întors spatele. Și Faruk s-a văzut pînă în cele din urmă fără nici o leșcaie în buzunar. S-a apucat să caute de lucru. Ce? Ce anume? La ce se pricepe oare? Cineva l-a sfătuit să se facă... giuvaergiu. Un rege trebuie să se priceapă la giuvaericale!

S-a dus Faruk la un patron de giuvaergerie.

— Stimate domn — l-a întrebat patronul. — Poți să deosebești un topaz de un smaragd?

Nu știa giuvaergiul că stă de vorbă cu fostul rege al Egiptului.

— Indrăznești să rîzi de mine, — răspunse Faruk. — Prin mîinile mele s-au perindat atîtea briliante, atîtea perle, atîta argint și aur, cît nu poți strînge în toate giuvaergeriile din Europa.

— Spune-mi atunci, cît valorează această broșă de briliante?

— Asemenea fleacuri împărțeam în stînga și în dreapta. Nu mă interesa cît valorează.

— Imi pare rău, domnule! — răspunse bătrînul și-i arătă ușa.

Faruk nu s-a descurajat însă. A hotărît să se angajeze la o întreprindere textilă.

— N-avem de lucru — I s-a răspuns... — Care-i meseria dumitale?

— Sînt regele Egiptului — a răspuns Faruk, cu tonul cel mai natural din lume.

Funcționarii izbucniră în rîs.

— Ticăloșilor — strigă Faruk — am să poruncesc să fiți biciuiți.

Lumea rîdea și mai tare. Crezînd că are de-a face cu un nebun, unul dintre ei îi spuse:

— Majestate, voința dvs. e lege. Vă vom comunica la domiciliu cînd să vă prezentați.

Lui Faruk însă i s-au lungit urechile așteptînd.

Iată ce se întîmplă cu regii în zilele noastre. Tare-l invidiază pe semne, regii șomeri, pe prințul din povestea lui Twain, care în cele din urmă s-a întors în palatul său. De, vorba ceea fiecare cu steaua lui...

(După „Comsomolskaia Pravda")

REDACȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.06.89, 7.34.87. ABONAMENTE: 7,60 lei anual. Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Generale P.T.T.R. Nr. 17.933/912. Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 3425 52